

שׁוֹבֵה יִשְׂרָאֵל

בס"ד, שב"ק פרשת דברים ו' אב תשע"א | גליון 463

דברי הימים

שבת חזון

שעת מנחה של שבת נקראת "רעווא דרעוויין" – "רצון הרצונות", מדוע? כיוון שכל יום, שעת בין הערביים ודמדומי חמה, היא שעת התגברות הדינים. וככל שהדינים עזים יותר, כשהם נמתקים, הם מתוקים יותר... לכן כשננסת מתיקות השבת בשעות דין אלו, זו לא רק שעת רצון, כי אם שעת רצון הרצונות.

לפי זה, כשננסת מתיקות השבת בימי האבל על החורבן, זו לא רק שעת רצון, כי אם שעת רצון הרצונות. וזמן המנחה של שבת חזון, זו היא שעת רצון הרצונות של כל הרצונות...

לעת שכזאת, מתגלה הרצון העמוק והפנימי של כל יהודי, להיות יהודי טוב. גם אם הרצון הזה מסתתר בתוך רצונות אחרים, ואפילו בתוך מעטה כפול של רצונות. ולעומת זאת, מתגלה גם הרצון העמוק והפנימי של הקב"ה להיטיב עימנו. גם אם רצון זה צריך להסתתר לפעמים בתוך רצון אחר...

השי"ת יגלה את רצון הרצונות להביא את משיח צדקנו ולבנות את בית מקדשנו ככתחילה.

מדברי מו"ר ועט"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

ההתחלה של ההתחלה

של הבניין, עד סיום בנייתו. אך רגע קודם, כשהאדריכל והמהנדס רוכנים על גבי התוכניות, הם כבר רואים את הכל אפילו את החלונות והגימורים.

בניית בית המקדש עצמה, אורכת זמן רב. בינתיים עוד לא זכינו להשלימה. אך בשבת קודש הזו, בהתחלה של ההתחלה, אנו רוכנים על התוכניות. רואים ומרגישים את הסוף הנפלא של הבית הנצחי שכבר לא ייחרב לעולם. זו היא שבת חזון! שבת בה אנו זוכים לעמוד ולצפות בחזון השיגב של בנין בית המקדש והגאולה השלימה, כפי שתהיה במהרה בימינו.

זו היא אפוא שבת של נבואה וגאולה. של רגעי אהבה נדירים של טרום הפרידה... מבטים אחרונים וצורבים, לפני שהאש אוחזת בכתלים. ריבונו של עולם! שוב נחרב בית המקדש בימינו. שוב לא זכינו לבנותו. אבל הפעם, הפעם נבנה אותו עד הסוף. בדם ליבנו. בתמיצת נשמתנו. לא יבוא עוד צר ואויב בשערי ירושלים.

עורי עורי לבשי עוזך ציון, לבשי בגדי תפארתך ירושלים עיר הקדש, כי לא יוסיף יבוא בך עוד ערל וטמא... פצחו רננו יחדיו חורבות ירושלים, כי נחם ה' עמו גאל ירושלים!

כל דור שלא נבנה בית המקדש בימיו, כאילו נחרב בימיו. בנין בית המקדש וחורבנו, אינם רק מושגים היסטוריים. בתוך הלב פנימה, הלב היהודי, מתרחשים כל העת תהליכים של בנין בית המקדש, ולפעמים, גם של חורבנו ר"ל.

כולנו יודעים על מה נחרב בית המקדש, על שנאת חינום. כשהשנאה הישנה והרעה הזו שבה ומקננת בלב, אזי חווה הוא הלב תהליך של חורבן בית המקדש. של הסתלקות השכינה. של אובדן השפע, של תבוסה וגלות. לעומת זאת כשהאבת חינום פורחת או מחשבות של תשובה וחרטה נוקשים בחלון, הלב חווה תהליך של בנין בית המקדש... האבנים הנפוצות מתקבצות זו אצל גבי זו ואור ה' זורח מביניהן.

בימי בין המצרים אנו מתאבלים על בית המקדש שנחרב, וגם על הפעמים הרבות שהחורבנו את הבניין הנהדר שנבנה בליבנו פנימה. עת התקריות המצערות בהן הפסדנו ברגע נמהר אחד, תקופות כה נהדרות של בנין. שיא האבל הוא בליל תשעה באב. אך ביום תשעה באב אחר חצות, צץ לפתע פרח חדש בין ההריסות ואדי העשן. כעת מתחיל שוב הבניין...

מהי ההתחלה של ההתחלה של בניין? התוכניות! ההדמיה! נכון שאחר שמתחילים בבנייה, לא ניתן לחזות בהיקפיו המושלמים

ר"ת	יציאת השבת	כניסת השבת	
20:48	20:11	18:57	ירושלים
20:45	20:13	19:13	ת"א אשדוד
20:46	20:14	19:05	חיפה
20:44	20:11	19:11	ב"ש

השיעור השבועי מהאדמו"ר רבי יאשיהו פינטו שליט"א

יתקיים בימי חמישי בשעה 21:00 בהיכל ישיבת שובה ישראל רח' שבט בנימין 34, רובע י"ב, אשדוד. פרטים נוספים בטל: 08-8679897

ניתן לקבל את העלון במייל מידי שבוע, לאחר הרשמה במייל: info@shoovaisrael.com
כמו כן ניתן לקבל במייל את דבר התורה היומי מהאדמו"ר רבי יאשיהו פינטו שליט"א
לאחר הרשמה במייל: info@shoovaisrael.com

לא להדחיק!

ראיתם פעם ילד מסתיר את עיניו בכפות ידיו ובטוח שאיש לא רואה אותו?... לפעמים אנחנו אותו ילד. יש לנו רגשות, רגשות ערים וגועשים, ובסיוע כפות ידינו הקטנות אנו מנסים להדחיק אותם, בטוחים שהם לא קיימים עוד... אך הם קיימים ועוד איך. קיימים ופעלים בעוצמה רבה בתוך תוכנו. רק אנחנו מתעקשים לעצום עיניים, ובכך בעצם מפסידים את הסיכוי להתמודד מולם... כשאנו דורשים מילד לדחוק הרגשה גרועה שמקננת בו, אנו בעצם מבקשים ממנו לסבול ולעצום עיניים. לחטוף ולא להגיב. אך צפוי, כי אל התחושה הרעה שכבר קיימת, תתווסף גם תחושה נוראה של תסכול.

יוסי נכנס הביתה סוער במיוחד וסיפר שחברו הטוב עומד לעבור דירה בשבוע הבא. אביו מנסה להרגיעו: אל תהיה עצוב כל כך, חמודי... אך נראה שהילד אינו מקבל את המלצתו ופורץ בבכי: לא נורא! – קורא האב. אל תבכה! יהיה לך חבר אחר... אך הילד ממלמל מסבך דמעותיו: לא רוצה חבר אחר... במקום להתכחש לתחושת הילד ולהילחם בה, נכון ויעיל יותר לתת לה כבוד. לגיטימציה. להעניק לה את השם המתאים לה. הלם! איזה צער! כמה כואב... סערתו של הילד תדערך קצת והוא יתחיל לספר: הוא היה החבר הכי טוב שלי! האב יאמר: נכון! כמה קשה לעזוב חבר... הילד: למדנו תמיד יחד. אהבתי לשחק עימו. האב: נראה שהיה לכם כיף ביחד... אהבתם זה את זה. ספר לי עוד על חוויותיכם המשותפות... ההורים אינם מגיבים טבעית בצורה זו. הם מבקשים להתגונן מפני מטען הכאב של הילד, והדבר האחרון שהם רוצים בו לכן, הוא להעניק שם לכאב... הם אינם יודעים, שכשילד שומע שיש מילים למה שהוא מרגיש, הוא מרגיש הרבה יותר טוב. טוב לדעת שאתה לא בודד ושהצער שלך מובן... היכולת להגדיר רגשות היא אחד המרכיבים האלמנטאריים של אינטליגנציה רגשית. זו היא יכולת נרכשת. ילד קטן אינו מסוגל להגדיר צער של עלבון, הפסד או החמצה. כשהוא שומע מילים שמנסחות את תחושותיו, 'אתה מאוכזב', 'אתה כועס', 'אתה פגוע', הוא חש הקלה מיידית ומקבל כוחות להתמודד.

אויב נסתר הוא אויב שקשה להתמודד מולו. לכן הרגשות התת-מודעים, קשים לפיתרון. נעזור לילד להגדיר את הרגשות, לא להדחיקן.

ולא יבושו עמי לעולם

"ה' אלוקים הרבה אתכם והנכם היום ככוכבי השמים לרוב" (א', י'). אמרו חז"ל במדרש: אמר משה לישראל... למה איני יכול לשאת אתכם? שה' אלוקים הרבה אתכם על גבי דיניכם. מניין? שנאמר 'ה' אלוקים הרבה אתכם".

כיצד מתבאר על פי דברי חז"ל אלו המשך מאמר הכתוב "והנכם היום ככוכבי השמים"?

אלא הנה אמרו חז"ל (ילקוט"ש כ"ד): אמר משה לפני הקדוש ברוך הוא: רבש"ע, למה לא משלת את בניך בחמה ולבנה שהם גדולים מן הכוכבים? אמר לו הקב"ה: חייר, חמה ולבנה יש להם בושח לעתיד לבא, שנאמר "וחפרה הלבנה ובושה החמה", אבל הכוכבים אין להם בושח. וכן ישראל "יידעתם כי בקרב ישראל אני וגו' ולא יבושו עמי לעולם".

זו כוונת הכתוב: "ה' אלוקים הרבה אתכם", למעלה מדייניכם, כי אתם "ככוכבי השמים לרוב", ואילו דייני ישראל, משה ויהושע, נמשלו לחמה ולבנה, כמו שאמרו חז"ל (ב"ב ע"ה): זקנים שבאותו הדור אמרו פני משה כפני חמה פני יהושע כפני לבנה.

(כסף מזוקק)

מפראות

"רב לכם שבת בהר הזה, פנו וסעו לכם ובאו הר האמורי ואל כל שכניו" (א', ו' ז')

הרה"ק רבי לוי יצחק מבארדיטשוב, פירש את הפסוק "והיה בהניח ה' אלוקיך לך מכל אויביך מסביב וגו' תמחה את זכר עמלק" (דברים כ"ה י"ט), על פי הכתוב "אוהבי ה' שנאו רע", ככל שיהודי זוכה לאהוב את השי"ת, כך הוא זוכה לשנא את הרע, וכפי שאמר דוד המלך אחר שזכה לכל מה שזכה: "הלוא משנאיך ה' אשנא ובתקוממיך אתקוטט, תכלית שנאה שנאתים לאויבים היו ליי" (תהילים קל"ט). ובכן, כאשר יניח לך ה' מכל אויביך, הוא יצר הרע שהוא שונאו של אדם, אז תזכה לשנאת הרע האמיתית ותוכל למחות את זכר עמלק.

זה פירוש הכתוב: "רב לכם שבת בהר הזה", אחר שזכיתם לקבל את התורה בהר ולהידבק בהשי"ת כראוי, הגעתם למדרגת שנאת הרע ותוכלו לפנות אל הר האמורי ואל שכניו כדי למחות את הרע מתחת שמי ה'.

(תפארת שלמה)

"ותענו ותאמרו אלי חטאנו לה' אנחנו נעלה ונלחמנו וגו'" (א', מ"א)

אם ענו ואמרו 'חטאנו לה', הלא שבו בתשובה, ומה היה אפוא העוון באמירת 'אנחנו נעלה ונלחמנו'?

אדם שחוזר בתשובה, מקבל מאת השי"ת חיות חדשה לחלוטין. כי לולא זאת, אם אכן שב בתשובה באמת, הלא מתבייש לפתוח פיו לנשום,

אחר שלקח את כוח החיות שנתן לו ה', כדי לחטוא. אך מרוב רחמי ה', הוא מעניק לו חיים חדשים לחיות על ידם אחר ששב בתשובה. אמנם, גם אחר שזכה לתשובה, אל לו למחות את זכר עוונותיו, וכפי שאמר דוד המע"ה: וחטאתי נגדי תמיד.

אותם יהודים חשו לאחר אמירת 'חטאנו לה', כי בקרבם מתחילים לפכות חיים חדשים, על כן מיהרו וצעקו 'אנחנו נעלה'. אך לא זו הדרך, כי בעל תשובה חייב לזכור תמיד עוונותיו גם אחר שזכה למחילה וכפרה. (הרה"ק מפילץ)

לשבת חזון

חכמינו זיכרונם לברכה מספרים על רבי צדוק שהתענה ארבעים שנה שלא ייחרב בית המקדש. ויש לתמוה: מדוע לא הועילו תעניותיו של אותו צדיק נורא למנוע את החורבן?

אך בוודאי, היה רבי צדוק הקדוש מתענה כל יום שלא ייחרב בית המקדש באותו יום! ואכן, הועילו לו תעניותיו למנוע את חורבן בית המקדש, משך ארבעים שנה!

נלמד מכאן מוסר השכל גדול: כל יום הוא עולם בפני עצמו. יום של בנין בית המקדש, אינו יום של חורבן בית המקדש. אנשים נמנעים לפעמים מצעדים מסוימים מחשש שמחר לא יוכלו לעמוד בהם. חבל! מחר זה מחר והיום זה היום! כל יום של קדושה וטהרה, הוא נכנס נצחי שזוהרו לא יועם לעולם. (הרה"ק רבי שלמה הכהן מראדאמסק)

ענייני סעודה – ב'

אין להסיר הפת מעל השולחן, עד אחר ברכת המזון. ומי שאינו משייר פת על השולחן, אינו רואה סימן ברכה לעולם ח"ו. אמנם, לא יביא פת שלימה כדי להניח על השולחן בעת ברהמ"ז. יקפיד מאוד שיהיה על שולחנו מלח בכל סעודה עד לאחר ברכת המזון, כי בזה מבטל קטרוג השטן שמתגבר בעת האכילה. מי שאינו מברך במקום שאכל, אינו בא לקבורה ר"ל.

ברכת המזון כראוי ובכוונה, היא סגולה גדולה לפרנסה. וכתב בזוהר הקדוש: כל מי שמברך ברכת המזון כראוי, בשמחה ובחפץ הלב, כשמגיע לעולם הבא, מתקיימים לו מקום בתוך סודות עליונים בין היכלות הקודש...

בשעת הסעודה הסטרא אחרא נדחקת סביב שולחנו של אדם, וכשבא לברך, צריך מקודם לסלק את הס"א. על כן תיקנו חז"ל נטילת מים אחרונים, בהם מקבלת הס"א חלקה ופורשת לה. וידע האדם כוח המילים 'הב לך ונברך', שבהן מסתלקת הס"א ושולחנו נעשה קודש.

על כן הזהירו חז"ל: 'תיכף לנטילת ידיים ברכה'. למרות שאזהרה זו מדברת בנטילת ידיים מים ראשונים וברכת המוציא, הוא הדין לגבי נטילת מים אחרונים וברכת המזון, שאסור להפסיק ביניהם כלל, כדי שלא תהיה שהות לס"א לשוב. ואפילו ללמוד תורה הזהיר האר"י ז"ל שלא להפסיק. ופעם אחת בא חכם איש קדוש מתלמידי רבי משה קורדוויירו אצל הקדוש האר"י ז"ל, ובשעת הסעודה השיח האר"י ז"ל עליו שאינו אוכל כדרך הבריאים וגם ראה שכואב לו אחד מאיבריו. שאל הרב האר"י ז"ל לאורח: למה אינו אוכל? השיב: זה ימים רבים שהכתף כואבת ביותר. אז הסתכל בו האר"י ז"ל ואמר: בוודאי אתה היית מפסיק בין מים אחרונים לברכת המזון! אמר: כן הוא! שרגיל היה ללמוד פרק משניות בין הנטילה לברכת המזון, ע"פ הבנתו בדברי חז"ל "כל שולחן שאין אומרים עליו דברי תורה כאלו אכלו מזבחי מתים". אמר לו האר"י ז"ל: לכן בא אליך כאב דווקא בכתף, שעברת על דברי חכמים שאמרו 'תיכף לנטילת ידיים ברכה', ותכף הוא אותיות 'כתף'. ונתן לו האר"י ז"ל עצה שיקבל עליו שלא להפסיק בנטילה, אזי ירפא מהחולי.

וכל המברך ברהמ"ז בכוונה, זוכה לשמוע ברכת המזון לעתיד לבוא בסוכת עורו של לווייתן.

פניני דברי יאשיהו

בין 'פעילות' ל'פעולות'

יהודי צריך אליו את ילדו בנסיעתו לאדמו"ר. בהגיעם, ראה הילד את האדמו"ר מתפלל ללא ניע. רץ נסער לאביו: אבא, זהו אדמו"ר?! השיב האב: מי שלא יודע לשחות, משתולל ומתיז מים לכל עבר. מי שיודע לשחות, שט ביעילות ובדממה...

היום שלנו רצוף פעולות: תפילה, לימוד תורה, משא ומתן. אך אנשים עסוקים ב'פעילות' ולא ב'פעולות'. יעידו על כך הרעש והמהומה שיוצרים. קם אדם בבוקר ועימו קם גם יצר הפעילות. זו רוח החיים השואפת להתקדם ולפעול. הוא נכנס לבית הכנסת והדחפים מתקזזים ל'פעולות' תפילתיות. מתנענעים, צועקים. אחר כך הם הופכים ל'פעולות' לימודיות, מילים רועשות עם מעט תוכן. כשלא חושבים, צועקים. כשמתרכזים באמת, הטענות קולחות בנועם ודממה. הפעולות הנגזרות מן הפעילות, לקויות, נעדרות שלמות, ולרוב גם נכשלות. אדם נשאל שאלה. מוחו נזכר בשברי שמועות, מלקט חצאי אמיתות ועונה. תשובה שגויה. זאת במקום לעצור את שטף הפעילות, להשקיע את המוח ולהתרכז בפעולה ששמה מחשבה. לא, לא שום דבר אחר. רק לחשוב. זו היא 'פעולה' וממנה יוצאת תשובה אמיתית.

באחת מנסיעותינו הרבות התיישב לצידנו במטוס יהודי שהכביר בשאלות. השבנו כן ולא ולא וכן... כשנגמרו לו השאלות, החל מעלעל בעיתון שכבר קרא עשר פעמים. אחר, פתח את החלון וראה שחשוך. חזר אל העיתון. שב לבחוש בתיק ואז חזר לראות אם לא קרה משהו לחושך שבחוץ... ריחמנו עליו. הוא שקוע בפעילות. לא מסוגל לעצור. כשמתמקדים בפעולות, השלווה יורדת כמו שינה העוטפת עולל רך.

המקובל האלוקי רבי יצחק לוריא אשכנזי האר"י הקדוש - ה' אב של"ב

בתוך קבוצה של מגורשי ספרד שהועידה פניה לירושלים, נמנה הצדיק המופלא רבי שלמה לוריא אשכנזי. עיניו זהרו בענוות חן וחכמה אך בליבו פנימה שרר צער של עקרות מרובת שנים. יום אחד בעת התבודדותו, נגלה אליו אליהו הנביא ובישר לו: שמע ה' את תפילתך ועד מהרה יצא מחלציך בן שייכה לגלות את צפונות התורה ושמו ילך בכל העולם. אליהו הנביא הזהירו שלא יערוך את הברית טרם יתגלה אליו וכן הורה לו לקרוא לילד 'יצחק'. דבר מדברי הנביא לא נפל ארצה ובשנת תרצ"ד חבק רבי שלמה בן. נאמן להוראה, המתין עד שראה את אליהו הנביא ורק אז קיים את הברית. אליהו הנביא ברכו וכן הזהירו לשמור את הילד. וראה זה פלא: רגע לאחר הברית נתרפא התינוק לחלוטין.

קומתו הרוחנית של הנער התפתחה במהירות עצומה ויהודי ירושלים התברכו בבן שכמותו. אמנם, רבי שלמה עצמו לא זכה לנחת זמן רב, שכן בהיות הילד כבן שמונה, כבר נקרא לישיבה של מעלה. הנער יצחק נותר לצד אימו שהתעקשה להתפרנס בכוחות עצמה ולא ליהנות מן הצדקה. בשלב מסוים הועידה פעמיה למצרים ונכנסה לגור בביתו הגדול והמרווח של אחיה העשיר רבי מרדכי פרנסיס. ר' מרדכי נדהם מכישיונותיו של הנער ושולחו ללמוד בישיבתו של הרדב"ז. לא ארכו הימים והוא נודע כמצויץ של הישיבה. בשנת ש"ח בהיותו כבן ט"ו, לקחו ר' מרדכי דודו כחתן לבתו ותקופה קצרה לאחר מכן נשלח על ידי הרדב"ז לישיבתו של הגאון רבי בצלאל אשכנזי, בעל השיטה מקובצת. בתקופה זו גילה האר"י ז"ל ספר

'זוהר' שהיה נתון בידיו של בעה"ב שחשבו בטעות לסידור. ליבו הגדול הלך שבי אחר הספר והוא החליט להסגר לצורך העיון בו. לבקשתו העמיד לו חותנו בקתה סמוכה לנהר שם שהה משבת לשבת תוך התבודדות מוחלטת ועיון בתמצית כוחות הנפש. בסוף שנת שכ"ט והוא בן ל"ה שנים, נגלה לו אליהו הנביא בבקתתו וסיפר לו כי חייו עומדים להסתיים וכי מעתה תפקידו לעבור להתגורר בצפת ולגלות את סודות התורה לתלמידו רבי חיים וויטאל. הרבנית נדהמה מהופעתו הפתאומית של האר"י בבית, ואז שמעה מפיו על תוכניתו. עם הגיעם לצפת נכנס האר"י ללמוד בחבורתו של הרמ"ק ועד מהרה התפרסם כמקובל נורא. בהסתלק הרמ"ק מוונה פה אחד לראש החבורה ושמעו החל הולך בכל העולם.

כתב בספר עמק המלך: ורוב סודותיו גילה אותם בשדות ובמדברות, ולא היה צריך לשום ספר... ועיניהם ראו דברים מבהילים ממנו, לא נראו בכל הארץ מימי התנאים כרשב"י ע"ה. שהיה מכיר בכל מעשה בני אדם, וגם מה היה במחשבתם, והיה מכיר בחכמת הפרצוף, ובנשמת בני אדם ובגלגוליהם, והיה יודע לומר בגלגול של רשעים, שנתגלגלו בעצים ובאבנים או בבהמות או בעופות... והיה יודע בצפצוף העופות, וגם במעופם השיג דברים נפלאים... וכל זה השיג על ידי חסידותו ופרישותו וטהרה וקדושה מזמן קטנותו, ואחרי התעסקו ימים רבים בספרים חדים וגם ישנים בחכמה זו, ועליהם הוסיף חסידות וזויות ופרישות וטהרה וקדושה, עד שהביאו אותו לידי רוח הקודש. זיעועכ"א.

מאמר החכם

החיים הם כניש מהיר. כשיוצאים לרגע, קשה לחזור...

בני המת, ובני החי!

יהודי כבוי מבט ירד מהעגלה שהגיחה בדהרה לחוצות מעז'בוז', ונכנס לביתו של הבעל שם טוב הקדוש כשהוא פורץ בבכי. אצל הבעל שם טוב, לא היה מקום לבכיות. עוז וחזוהו במקומו. מה ארע? בעצם מגיעה לי ברכת מזל טוב! – פתח היהודי בקול מריד. היום זכיתי לחבוק בן שנולד לי בשעה טובה ומוצלחת... דא עקא, שלאור הקורות את אחיו מנוחתם עדן, יודעני כי תיכף לקול הלידה ההולך מסוף העולם עד סופו, יבוא גם קול הנשמה בשעה שיוצאת מן הגוף... אף אחד מאחיו שנולדו עד כה לא זכה להאריך ימים...

הירגע, רבי יהודי! – הורה הבעל שם טוב. בבוא העת תקרא לי לברית המילה, והכל על מקומו יבוא בשלום.

אחר ימים ספורים שוב נראו פניו של היהודי בבית הבעל שם טוב. עתה באתי להזמיןכם לברית המילה שתיערך מחר! נבוא בוודאי! – אמר הבעל שם טוב וכבר שלח לקרוא לתלמידו הגדול, המגיד נהלל. הבעל שם טוב תופר לבדם עלו הצדיק ותלמידו על גבי עגלה ויצאו לדרך... עיירתו של היהודי לא הייתה רחוקה, אבל הדרך התארכה הרבה הרבה... הסוסים טסו כמו איילות והעגלון ישן שינה עמוקה. לפתע פתאום הקיץ הבעל שם טוב משרעפיו. הוא שלף מאמתחתו חוט ומחט והחל לתפור... המגיד נהלל. הבעל שם טוב תופר את חלוקו שלו... גם את שלו. ובעצם הוא תופר את שניהם יחדיו... הבעל שם טוב שחק. שני המעילים מחוברים! כעת, לכל מקום שאלך, תלך גם אתה. ומה שאעשה, תעשה אף אתה...

הלילה עטף את היקום, ובמהירות הנסיעה לא ניתן היה להבחין כמעט בכלום. יערות צפופי עצים התחלפו בהרים עוטי לובן עד וחוזר חלילה. לפתע הוצפה המרכבה שלל אורות. טירה הדורה בעלת גודל ויפוי בלתי נתפסים, צצה משומקום והאירה את הלילה באלפי אבוקות... הרוח נשאה עימה את קולות השירה, את קול הטירוף. מחולות הזויים של דמויות מכל המינים והסוגים חוללו ברחבי הטיירה, נעים מהטרקלינים אל הגוזזטראות, אל החצרות, אל הצריחים... עגלתו של הבעל שם טוב עצרה בטבורה של רחבה ענקית מוקפת לפידיים.

ופתאום החלה המנוסה... הרחבה התרוקנה כהרף עין ומבין צליל השירה החלו בוקעים זעקות שבר. הבעל שם טוב והמגיד ירדו מהעגלה כרוכים... ניכנס!... ככל שצעדי הצדיקים קרבו, הלכה השירה והייתה ליללת מוות. חלונות נפרצו בסערה וגדודים גדודים של דמויות קפצו אל מותם. האולמות האדירים התרוקנו בזה אחר זה, והבעל שם טוב פנה לעבר החדרים. חדר ראשון. ריק. שני, ריק אף הוא. שלישי רביעי. כל החדרים התרוקנו מיושביהם. בחדר השביעי שכבה יולדת ולצידה עולל רך... הבעל שם טוב תפס את התינוק עם הכרית עליה שכב, הטמין בכנף מעילו ופנה לעבר היציאה...

עד מהרה עצרה העגלה בפתח ביתו של בעל הברית, והבעל שם טוב קרא: **קוואטער!!!** אברך נרגש הביא עימו את התינוק מעזרת הנשים. הבעל שם טוב אמר: זה? ידו אחזה בעולל והשליכה בעד החלון הפתוח...

כעת הוציא הבעל שם טוב מכנף מעילו את התינוק שהביא והציגו לעיני היולדת: **הלא זהו בנך!**

ברוך הבא! אשרי תבחר ותקרב ישכון חצריך, נשבעה בטוב ביתך, קדוש היכלך...

המעשה הזה נשמע על פי עדות אנשים מהימנים, מפיו של איש האמת הנורא רבי רפאל מבראשית, תלמידו של איש האמת הרה"ק רבי פנחס מקאריץ, ששמעו מפי המגיד הקדוש ממעזריטש בעצמו. ואמר: **לולא הייתי שומע זאת במו אוזני מפיו שלו בעצמו, לא הייתי מאמין...**

בימינו אמנם לא מצויים מזיקים ולכאורה המעשה הזה אין לו נפקא מינה למעשה... אך באמת, מי אמר שמזיקים הם רק כאלו המתרוצצים בטירות מפוארות במדבר. התאוות, העברות וכל המידות הרעות, הם מלאכי החבלה בעצמם. חז"ל אומרים: "כל המתיהר, חכמתו מסתלקת ממנו", ועוד אומרים "אין אדם חוטא אל אם כן נכנסה בו רוח שטות". כי לפעמים נשמתו הקדושה של האדם מסתלקת ותחתה נכנסת רוח רעה מהמזיקים... אזי הוא מת בקיצור ימים ר"ל. כי ימיו ריקים, בלי תורה ומצוות. כוחו של הצדיק להשליך את הרוח הרעה מן החלון ולהשיב לאדם את נשמתו האמתית שנחטפה...

לוז - ה'

קראנו על אחד משני השליחים של קהילת איסטנבול, שהצליח להיכנס אל לוז הקדומה, אחרי טבילה במקווה במסירות נפש ותפילה נרגשת ששפכו הוא וחברו.

הדבר הראשון שתפס את תשומת ליבו של השליח בהליכתו בחוצות לוז, היה מראהו של קשיש בעל זקן מידות הנותן דמועות כמים... מה לך? שאלו השומר. אבי הכה אותי!... בן כמה אתה? בן ארבע מאות שנים... אבי בן חמש מאות וסבי בן שבע מאות...

השומר הוביל את השליח עד ביתו של רב העיר ומסר לזקנים היושבים בחדר הקדמי את איגרתם של יהודי איסטנבול. מה בקשתך מאיתנו? שאלו הנוכחים את השליח. על פי שאלת חלום שעשה רבה של ירושלים – השיב השליח – רבה של העיר לוז, הוא המסוגל לסייע לנו להוכיח למושל איסטנבול כי דוד מלך ישראל חי וקיים. הנוכחים פרשו מולו ידיהם בצער. תדע כי הרב שלנו זקן מופלג ביותר, וחיינו כבר נעשו רוחניים לחלוטין... הוא ישן כאן בחדר הסמוך ואין רשות לאדם להעירו. רק אחת לשנה הוא מתעורר, קורא בחיל ורעדה בשם השם, והמשמש רץ להביא לפניו מים לנטילת ידיים... אז נכנסים כל בני העיר להציע את

שאלותיהם, ובערבו של יום שב לשנתו עד השנה הבאה. כעת חלף רבע שנה מאז נרדם, ועל פי החשבון תאלץ להמתין עוד שלושת רבעי שנה עד ליקיצתו...

אמנם – נענו הנוכחים אחרי שהות מה – היות שהנך בא בשליחות רבים הנתונים בצרה, נציע לך להיכנס לחדרו בזהירות רבה, אפשר יתעורר לכבודך...

אחר אמירת תהילים נרגשת ליקיצתו של הרב, נכנס השליח בחיל ורעדה לחדר הפנימי, והיה אך הציג רגלו על המפתח, נייעור הרב ופתח בקריאת שם השם הגדול ברעש ומורא. המשמש נחפז עם קערה לנטילת ידיים והשליח פתח בקול בוכים בתיאור הגזירה הנוראה שניתכה על יהודי איסטנבול.

הרב נענה: תקוותי איתנה כי יהודי איסטנבול ייושעו. אשגר אתך בזאת שליח אל דוד מלך ישראל, וכשתפגוש אותו, **תבקש ממנו דבר מה שיעורר אותי...** זה ימים רבים **שלא שלח לי דבר שכזה...**

רק יאמר נא הרב מה שמו! – ביקש השליח והרב אמר: **עירא היאירי הכהן, ידידו של דוד המלך...**

08.852.0.852 אפא